Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία. . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος — *Ἐν Ἀθήναις, 2 Σεπτεμβρίου 1906* — *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 40*

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

Ἀμέσως ἐζεύχθησαν τὰ βῴδια εἰς τὴν βῳδάμαξαν κ' ἐπήγαμεν ὅλοι εἰς τὸν σταθμόν, μαζὶ μὲ τὸν Μαρῖνον ποὺ ἐκέντριζε μὲ τὴν βουκέντραν του τὸ ζευγάρι του, καί, τὴν 17 Αὐγούστου, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἡ *Φοιτήτρια* διέβη ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει τὴν κιγκλιδωτὴν ἐξώθυραν τοῦ πύργου μας. . .

* * * * * * * *

Ἡ *Φοιτήτρια* ἔχει διασχίσῃ μὲ τὴν πρῷράν της τὰ ὕδατα τῆς Σώνης, ὅπου πλέει εὐτόλμως.

Ἀλλά, θέλετε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, θέλετε, ὅπως ἐγὼ ἀσπλαγχνότατα τὸν κατηγοροῦσα, ἀπὸ ἀδεξιότητα . . . ὁ Ἰάκωβος *ἀμολάρησε* τὴν ἁλυσίδα κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν . . . καὶ ἡ βάρκα παίρνει δρόμο ὁλομόναχη, παρασυρομένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

Ὁ Ἰάκωβος, ἐντροπιασμένος καὶ ἀποσβολωμένος, τὴν ἔβλεπε νὰ φεύγῃ· ἐγώ, ποὺ εἶχα ἀνάψῃ ἀμέσως, τὸν ἐφόρτονα μὲ ἀνοησίες· ὁ Γιώργης ἐφώναζε, σὰν νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ σταματήσῃ τὴν βάρκα μὲ τὲς φωνάρες του, ἡ Μαρία-Ρόζα ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά της εἰς τὴν ὄχθην . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ καλὴ καὶ ἥμερη Φρανσίνα, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, ἔτρεχε νὰ εὕρῃ τὸν Μαρῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπομακρυνθῇ μὲ τὸ ἁμάξι καὶ τὰ βῴδια του. Καὶ ὁ Μαρῖνος ἔτρεχε νὰ εὕρῃ τὸν γηραιὸν *πάκτωνα*, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἄδειασε τὰ νερὰ κουτσὰ-στραβά, ἤρχετο μὲ αὐτὸν νὰ ρυμουλκήσῃ τὸν *κέλητά* μας εἰς τὴν ἀκροποταμιά.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἡ κομψὴ καὶ γοργὴ *Φοιτήτρια* ἠναγκάσθη εἰς τὴν πρώτην δοκιμήν της, νὰ δεχθῇ βοήθειαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πέραμα, τὸ τόσον περιφρονημένον. . .

Ὁ Ἰάκωβος, ὁ Γιώργης κ' ἐγώ, ἐλάβαμεν ἀμέσως θέσεις εἰς τοὺς πάγκους· αἱ ἐξαδέλφες μου, εἶχαν τώρα φοβηθῇ καὶ περιωρίσθησαν νὰ μᾶς ἐνθαρρύνουν ἀπὸ τὴν ὄχθην, ἡ δὲ Φρανσίνα εἶπε σιγανά, καθὼς εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν κατὰ τὴν καθολικὴν τῶν πλοιαρίων τῆς Βρετάνης.

— Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ πάντα κατευόδιο!

Αὐτὴ ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή. Ὁ Ἰάρωβος ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι, ὁ Γιώργης κ' ἐγὼ ἀπὸ ἕνα κουπί.

— Ἐμπρός! . . . φωνάζει ὁ Ἰάκωβος.

Σκύβομεν ἐπάνω στὰ κουπιά, καὶ ἀρχίζομεν μὲ τὸ «ἔρειδε» . . . Ἕνας ἀπαίσιος τριγμὸς ἀκούεται, καὶ . . . πατατράκ! πέφτομε κ' οἱ δυὸ στὸ βάθος τῆς βάρκας.

Χαλάζι ἀπὸ κατάρες ἐναντίον τοῦ ναυπηγοῦ! Αὐτὸν ἐθεωρήσαμεν αἴτιον αὐτῆς τῆς ἀτυχίας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπῆρχαν μερικοὶ ρόζοι εἰς τὰ κουπιά μας, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὰ εἴχαμεν τραβήξῃ παραπολὺ ἀδέξια τότε καὶ τὰ εἴχαμεν μπερδεύσῃ εἰς τὰς ρίζας τῆς ἰτέας.

Ἄ! δὲν εἶνε ὅλα ρόδινα εἰς τὴν τέχνην τοῦ ναυτικοῦ!

Εὐτυχῶς αἱ ἄλλαι μας *ἀπάρσεις* δὲν ἐστάθησαν τοσον κακότυχες· εἰς τὴν δευτέραν δοκιμὴν ὅλα ἐπῆγαν περίφημα· ἐντὸς δύο ἑβδομάδων ἐγίναμεν ἐρέται τέλειοι.

Καὶ ἡ τελειότης μας αὐτή, οἱ καθημερινοί μας περίπατοι μὲ τὴν βάρκαν, ποὺ ἦσαν κάθε φορὰν καὶ περισσότερον εὐχάριστοι καὶ περιπετειώδεις, μᾶς ἐνέπνευσαν ἐν τολμηρότατον σχέδιον.

Διατὶ νὰ μὴν πᾶμε ἕως τὴν Σαίντην; Αὐτὸ θὰ ἦτο δόξα καὶ τιμή! . . .

Μόλις αὐτὴ ἡ ἰδέα εἰσῆλθεν εἰς τὸ κεφάλι μας, κ' ἔγινεν ἐφιάλτης· τὴν ἐμελετούσαμεν ὑπὸ ὅλας της τὰς φάσεις· δὲν ὡμιλούσαμεν παρὰ δι' αὐτὴν μόνον. Σκεφθῆτέ το, καλέ! κανεὶς πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς δὲν εἶχεν ἀποπειραθῇ νὰ κάμῃ τοιούτου εἴδους ἐκστρατείαν· κανεὶς μάλιστα δὲν τὴν εἶχε διανοηθῇ...

* * * * * *

Διὰ νὰ ἐννοήσετε πόσον ἀλλόκοτον ἦτο τὸ σχέδιόν μας, πρέπει νὰ ἐκτιμήσετε τὰ ἐμπόδια, ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ ὅλους τοὺς κόπους του . . .

Ἐν πρώτοις, ἦσαν ἑκατὸν χιλιόμετρα, ποὺ ἔπρεπε νὰ περά-

«Ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐκάθητο εἰς τὴν πρασινάδα...» (Σελ. 314.)

σώμεν μὲ τὰ κουπιά, ἔπειτα δεκαεπτὰ ποταμοφράκται, ποῦ δὲν ἐγνωρίζαμεν...ποῦ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ὑποπτευθῶμεν... Θὰ ἦσαν βέβαια μερικοὶ πολὺ δυςδιάβατοι. Πολὺ συχνά, μεγάλη ἀπόστασις χωρίζει τὸν τεχνητὸν αὖλακα τοῦ μύλου, ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς ἐξακολουθεῖ τὸ κανονικὸν ρεῦθρόν του, καὶ τότε, θὰ ἤμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σηκόνωμεν στὰ χέρια τὴν λέμβον· καὶ ἦτο ἀρκετὰ βαρεῖα αὐτὴ ἡ λέμβος! . . .

Αὐτὰ ὅλα μᾶς ἔκαμναν νὰ σκεπτώμεθα διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μᾶς σταματήσῃ πλέον· διὰ νὰ κατακτήσωμεν τὰς δάφνας τῶν ναυτίλων, ἠθέλαμεν νὰ κάμωμεν τὸν διάπλουν ἀπὸ τὸ Μαὶν-Ροῦ εἰς τὴν Σαίντην.

Ἔπρεπεν ὅμως, πρὸ παντός, νὰ λάβωμεν τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων μας, χωρὶς τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνάμεθα τίποτε ν' ἀποφασίσωμεν.

Ἔνα βράδυ λοιπόν, ἐνῷ ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐκάθητο εἰς τὴν πρασινάδα τοῦ πύργου, ὁ Ἰάκωβος εὑρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκθέσῃ τὸ σχέδιόν μας.

Κραυγαὶ ἐκπλήξεως, ἀντιρρήσεις ἀναρίθμητοι, ὑπεδέχθησαν κατ' ἀρχὰς τὴν πρότασίν μας.

— Μά, εἶσθε τρελλά, καϊμένα παιδιά μου! ἔλεγεν ὁ παππούς.

— Ἐγὼ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν λαχτάρα μου! διέκοπτεν ἡ μαμμά.

— Θὰ κινδυνεύσετε τὴν ζωήν σας! ἐθρηνολογοῦσεν ἡ γιαγιά.

Ὁ μπαμπᾶς τσιμουδιὰ· ἀπὸ τὸ μειδίαμά του ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἰδέα μας δὲν τῷ ἀπήρεσκεν· ἀπ' ἐναντίας!

— Γιατί δὲν λὲς τὴν γνώμην σου, φίλε μου; τὸν ἠρώτησεν ἡ μητέρα μου.

— Διότι, κ' ἐμένα, πολὺ μ' ἐλκύει αὐτὸ τὸ σχέδιον, ἀπήντησε... Μὲ δέχεσθε, παιδιά, μέλος τῆς ἐκστρατείας σας;

Τί καλὸν πατέρα ποῦ εἴχαμεν!.... Ἔβλεπε πολὺ καλὰ τὸ ὀρθὸν τῶν ἀντιρρήσεων ποῦ μᾶς ἔκαμναν· καὶ αὐτὸς πολὺ θὰ ἐτρόμαζεν, ἂν μᾶς ἄφιναν νὰ φύγωμεν μόνοι· καί, διὰ νὰ μὴ μᾶς στερήσῃ τὸ ταξεῖδι, ποῦ τόσον ἐλαχταρούσαμεν, δὲν ἐδίσταζε νὰ συμμερισθῇ τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας μας, διὰ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ ἐνδεχομένους κινδύνους!

Ἂν καὶ δὲν ἐξετιμήσαμεν τότε ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ δείγματος τούτου τῆς στοργῆς του, συνεκινήθημεν ὅμως εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὸν πνίξωμεν ἀπὸ τὰ φιλιά μας, ἐνῷ ἐφωνάζαμεν:

— Ὦ! τί εὐτυχία! ὦ! μπαμπᾶ, ἐσὺ θὰ γίνῃς ὁ πλοίαρχος.

— Ὄχι, ὄχι, παιδιά μου, δὲν φιλοδοξῶ παρὰ ἓν ἀξίωμα, τὸ τοῦ ἐπόπτου· ἐσεῖς θὰ ἐκλέξετε τὸν πλοίαρχον μεταξύ σας· ἐγὼ πρῶτος θὰ ὑποτάσσωμαι εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἐφ' ὅσον ἡ φρόνησις δὲν μὲ συμβουλεύει νὰ παρεμβαίνω. Θὰ χαρῶ πολὺ νὰ ἴδω, πῶς θὰ τὰ καταφέρετε μόνοι σας...

Καὶ στρέφων πρὸς τὴν ὁμάδα τῶν ἀνησυχούντων:

— Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι οἱ φόβοι θὰ λείψουν. Δὲν ὑπόσχομαι ὅτι θὰ φυλάξω αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς ναυτικοὺς μέσα σὲ κουτί μὲ βαμβάκια, ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψω καμμίαν ἀπερισκεψίαν, — μείνατε ἥσυχοι.

Ἡ μαμμὰ εἶχεν εἰς τὸν ἄνδρα της ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην. Τὸν ἐβεβαίωσε λοιπὸν ὅτι ἡ μεταξύ μας παρουσία του ἐντελῶς τὴν καθησύχαζε, καὶ ὁ παπποῦς μὲ τὴν γιαγιὰ περιωρίσθησαν νὰ ἐπιδοκιμάσουν.

— Ἀγαπητέ μου θεῖε, διέκοψεν ἔξαφνα ἡ Μαρία-Ρόζα· ἡ ἄδεια εἶνε καὶ γιὰ μένα;

— Ἀλλὰ τὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα· ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶμαι διόλου ἁρμόδιος εἰς τὰ ζητήματα τοῦ στολισμοῦ καὶ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν κορασίων.

— Θὰ πάω κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἀδελφήν μου! διεκήρυξεν ἡ γλυκεῖα Φρανσίνα.

Κατὰ βάθος ἡ καλὴ μικροῦλα ἔτρεμεν αὐτὸ τὸ μεγάλο κ' ἐπικίνδυνον ταξεῖδι. Ἀλλά, καθὼς μᾶς ἐξήγησε κατόπιν, ἐσκέπτετο ὅτι θὰ μᾶς ἐχρησίμευε μὲ τὰ προσόντα της ὡς νοσοκόμος, καί, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐθυσίαζεν αὐτὸ ποῦ τῆς ἤρεσκε διὰ νὰ τεθῇ εἰς τὰς διαταγάς μας.

— Καὶ μαζί σου ἀκόμη, γνωστική μου Φρασίνα, ἀπήντησεν ὁ πατέρας μου, δὲν ἠμπορῶ ν' ἀφίσω τὴν Ρόζαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐκστρατείαν μας· εἶσθε πολὺ μικρὲς καὶ αἱ δύο, ὥστε νὰ περάσετε χωρὶς νὰ σᾶς περιποιηθῇ ἡ θεία σας ἢ ἡ βασκάλισσά σας.

— Ὦ τί ἀτυχία!... ἀνεστέναξεν ἡ Μαρία-Ρόζα μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Καὶ ἡμεῖς συνεμεριζόμεθα τὴν ἀθημονίαν της· ἡ ἀπουσία τῆς Μαρίας-Ρόζας μᾶς ἐφαρμάκονεν ὅλην τὴν χαράν μας.

— Ἂν θέλετε ἐσεῖς, κύριος Λατεριέρ, ἐγὼ ἐμβαρκαρισθῇ μαζί σας εἰς *Φοιτήτριαν* διὰ νὰ ἐπιβλέπῃς μὶς Ρόζαν καὶ μὶς Φρανσίναν, — ἐπρότεινεν ἡ μὶς Ρεβέκκα Σίμψων.

Ὀλιγόλογη ἐκ φύσεως, εἶχε μείνῃ ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀμίλητη, καρφωμένη ἐπάνω στὸ σκαμνάκι της· ἀλλὰ τὸ αἷμά της, ὡς κόρης τῆς Ἀλβιῶνος, εἶχε πάρῃ βράσιν μὲ τὴν ἰδέαν τῆς τολμηρᾶς ἐκείνης ναυτικῆς περιπλανήσεως.

Καὶ ἐπέμεινε μὲ πρωτοφανῆ ζέσιν:

— Θὰ εὐχαριστηθῆς ἐγὼ πολύ, *βερυμάτς*, ἂν ἐγὼ ἐμβαρκαρισθῆς εἰς *Φοιτήτριαν*.

— Ἔ! μὰ αὐτὸ εἶνε τέλειον! ἀνεκραξεν ὁ πατέρας· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιθυμήσωμεν Μέντορα τόσον λαμπρὸν ὅσον τὴν μὶς Σίμψων, ποῦ εἶνε συνηθισμένη μὲ τὰ ταξεῖδια.

— Ἔχω ὑπάγῃς εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν.

— Περίφημα! ἑτοίμασε τὰ πράγματά σου, Ροζέττα, καὶ σὺ Φρανσίνα· ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς μὶς Σίμψων, σᾶς πηγαίνω καὶ εἰς τοὺς ἀντίποδας, πόσον μᾶλλον εἰς τὴν Σαίντην!...

Ἡ ἑσπέρα παρῆλθε μὲ γενικὴν εὐθυμίαν. Ὡμιλοῦσαμεν ὅλοι μαζί, καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι, ὡς καὶ ὁ παπποῦς, ἐκρατοῦσαν τὸ ἴσον εἰς τὴν χαράν μας.

Χωρὶς τὰ κλάμματα τῆς Ραδεγόνδης, ἡ ὁποία ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐκδρομήν, καὶ εὕρισκε παντοῦ ἄρνησιν ἀπότομον καὶ χωρὶς σχόλια, κανὲν νέφος δὲν ἦλθε νὰ σκιάσῃ τὴν ἔκπακτον εὐχαρίστησίν μας.

* * * * * * * *

Τὴν ἐπαύριον, ἡ *Φοιτήτρια*, καταδρομικὸν πρώτης τάξεως τοῦ στόλου τοῦ Μαὶν-Ροῦ, ἤρχιζε τὸν ὁριστικὸν ἐξοπλισμόν της διὰ μακρυνὴν ἐκστρατείαν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Σαρέντου.

Διὰ νὰ γίνουν μεθοδικῶς ὅλα, τὴν ἐσύραμεν ἔξω ἀπὸ τὸν ποταμόν, διὰ νὰ τῆς καθαρίσωμεν τὰ ὕφαλα· τὴν ἐτοποθετήσαμεν ἐπάνω εἰς χονδρὰ ξύλα, στερεωμένα μὲ πέτρες, κάτω ἀπὸ τὴν σκιὰν μιᾶς μεγάλης κρανιᾶς. Ἐπεθεωρήσαμεν λεπτολογώτατα τὸ σκάφος της καὶ τὸ ἐκαλαφατίσαμεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν· ὁ ἐξαρτισμός της, τὰ σκεύη της, τὰ κουπιά της, τὰ πανιὰ καὶ τὸ κατάρτι της ἐξητάσθησαν ἐπίσης λεπτομερῶς.

Ἐβάλαμεν εἰς τὴν πρύμνην της ἐστηλίδιον διὰ σημαίαν, ἡ δὲ Φρανσίνα, ἐπιτηδεία σὰν νεραϊδοῦλα, ἐσκάρωσε ἐν ἔξοχον λάβαρον, κόκκινον, μὲ τὸ ὄνομα *Φοιτήτρια*, κεντημένον μὲ ἄσπρα γράμματα.

Εἰς τὴν πρῶραν, ἐγὼ ἐτοποθέτησα ἓν μικροσκοπικὸν ὀρειχάλκινον κανονάκι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰάκωβος, ὁ μέλλων πυροβολητής, εἶχε λάβῃ δῶρον εἰς τὴν ἑορτήν του, ὅταν ἦτο μικρότερος. Πρωὶ καὶ βράδυ αὐτὸ τὸ κανόνι ἔπρεπε νὰ βροντᾷ διὰ τὴν ἔπαρσιν καὶ τὴν ὑποστολὴν τῆς σημαίας, διότι εἴχαμεν ἀπόφασιν νὰ τηρῶμεν ἀκριβῶς τὸν «κανονισμὸν τῆς ἐπὶ τῶν πολεμικῶν πλοίων ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας». Ἐπίσης εἴχαμεν σκοπὸν νὰ κανονιοβολῶμεν, ὁσάκις ἐφθάναμεν εἰς κανένα σημαντικὸν λιμένα . . .

Ὅταν ἐτελείωσαν αὐταὶ αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι, τὸ καράβι μας ἔπεσε πάλιν εἰς τὰ νερά. . . Ἐπεβιβάσαμεν εἰς αὐτὸ τρία ζευγάρια κουπιά, διὰ νὰ μὴ εὑρεθῶμεν ἔξαφνα ἀνεφοδίαστοι· ἔνα μακρὺ κοντάρι, διὰ τὰς περιστάσεις ὅπου τὰ νερὰ τῆς Σώνης θὰ ἦσαν τόσον ρηχά, ὥστε νὰ μᾶς ἐμποδίζουν τὴν κωπηλασίαν· ἕνα γάντζον, καταλληλότατον διὰ τὰς δυσκόλους προσεγγίσεις, διὰ ν' ἀπομακρύνωμεν τὰ χόρτα, ἢ διὰ νὰ πάνωμεν τὰ πράγματα, ποῦ θὰ μᾶς ἔπεφταν εἰς τὰ νερά· δύο μοχλοὺς διὰ νὰ σηκόνωμεν τὴν λέμβον καὶ τὴν μεταφέρωμεν σηκωτήν· μερικὰ ξυλουργικὰ ἐργαλεῖα διὰ τὰς ἐπειγούσας ἐπισκευάς. (Ἕπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Μ. Λαμπουγιέ).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΕΙΚΩΝ ἡ ὁποία συνοδεύει τὴν παροῦσάν μου εἶνε ἔργον συναδέλφου σας, τοῦ *Λευκοκυμάντου Αἰγιαλοῦ*. Τὴν εἶχε στείλῃ πέρυσι, μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν του τῆς 1ης Σεπτεμβρίου, πρὸς τὴν Διάπλασιν. Μᾶς ἤρεσε πολύ, καὶ ἐπειδὴ τότε ἦτο ἀργὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ, τὴν ἐφυλάξαμεν νὰ τὴν χρησιμοποιήσωμεν «τοῦ χρόνου», ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κόσμος δὲν θἀλλάξε... Ἀλλ' ὁ κόσμος, ὁ ἀθηναϊκός, δὲν ἄλλαξε καθόλου. Ἡ 1η Σεπτεμβρίου ἐπανῆλθεν ἀπαράλλακτη μὲ τὴν περυσινὴν καὶ μὲ ὅλας τὰς προηγουμένας... Καὶ ἡ γελοιογραφία τοῦ *Λευκοκυμάντου Αἰγιαλοῦ* ἔχει τόσην ἐπικαιρότητα φέτος, ὅσην εἶχε καὶ πέρυσι καὶ ὅσην θὰ ἔχῃ βέβαια καὶ τοῦ χρόνου...

Πρέπει νὰ εὐγνωμονῶ πρὸς τὸν μικρόν μας φίλον, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπαλλάσσει τοῦ κόπου νὰ σᾶς περιγράψω, ἀκόμη μίαν φοράν, τὴν ἀθηναϊκὴν μετοικεσίαν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου. Ἡ γελοιογραφία του εἶνε ἡ ὡραιοτέρα καὶ ζωηροτέρα περιγραφή. Ἰδέτε πρῶτα-πρῶτα τὸν μικρὸν ἐκεῖνον «μέτοικον» ὁ ὁποῖος κουβαλεῖ τὸν...ζωολογικόν του κῆπον. Εἰς τὸ κλουβὶ ἕνας παπαγάλος, εἰς τὸ μαντίλι ἕνα γατάκι, εἰς τὸ καπέλο μιὰ μαϊμοῦ, καὶ ἀπὸ δύο σχοινάκια δεμένα, ἕνα σκυλὶ καὶ — ἂν δὲν κάμνω λάθος — ἕνα ἀρνάκι. Πόσες φορὲς δὲν ἔτυχε νὰ συναντήσετε καὶ σεῖς εἰς τὸν δρόμον τὸ περίεργον αὐτὸ φαινόμενον; Ἔτσι μετακομίζονται συνήθως οἱ ζωολογικοὶ κῆποι τῶν ἀθηναϊκῶν σπιτιῶν. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ὁ ζωολογικὸς κῆπος τοῦ ἥρωος τῆς γελοιογραφίας εἶνε κάπως πλουσιώτερος τῶν συνήθων, καὶ εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀμιλλᾶται μὲ τὸν Ζωολογικὸν τοῦ Φαλήρου...

Τώρα κυττάξετε ἐκεῖνο τὸ κάρρο, τὸ χαρακτηριστικόν, ποῦ εἶνε σταματισμένον ἀπέξω ἀπὸ τὸ σπίτι, μὲ τὸ σύμφυρμα τὸ ἀπεριγράπτον τῶν πρὸς μετακόμισιν ἐπίπλων. Τὸ κάρρο εἶνε ἤδη γεμάτο, ἀλλ' οἱ μανιάται ἐξακολουθοῦν νὰ φορτώνουν μπαοῦλα, ἐνῷ κάποιος ρίχνει ἀπὸ τὸ *παράθυρον* μπόγους, καὶ μία γυναῖκα — ἡ οἰκοδέσποινα βέβαια, — χειρονομεῖ καὶ ξεφωνίζει, φοβουμένη τὴν τύχην τῶν πραγμάτων της. Αὐτὸ μοῦ ἐνθυμίζει τὸν περίφημον στῖχον τοῦ Σουρῆ:

Καὶ μὲς τὸ ἀνακάτωμα σκευῶν κ' ἐπίπλων [τόσων,
Κατραγκυλᾷ ὁ τέντζερης καὶ βρίσκει τὸ καπάκι

Ἀλλὰ συχνότερα συμβαίνουν τραγικώτερα πράγματα: Ὁ τέντζερης βρίσκει τὸν καθρέπτην, καὶ τὸ μπαοῦλο βρίσκει τὸ μάρμαρον τοῦ νιπτῆρος, τὰ ὁποῖα σπάνουν. Τὰ τραπέζια καὶ τὰ καθίσματα ἐξαρθρώνονται οἰκτρῶς καὶ τὰ μαλακὰ στρώματα ματαίως τοποθετοῦνται εἰς τὰ πλάγια διὰ νὰ προφυλάξουν τὰ λεπτότερα ἔπιπλα, τὰ ὁποῖα ὑφίστανται πανωλεθρίαν. Δι' αὐτὸ ὁ μακαρίτης Φραγκλῖνος ἔλεγεν ὅτι δύο μετακομίσεις ἰσοδυναμοῦν μὲ μίαν πυρκαϊάν, ἢ ἂν προτιμᾶτε τὸ ἐναντίον — ὅπως εἶπε κάποτε ὁ κ. Μπάμπης Ἀνανίας, — ὅτι δύο πυρκαϊαὶ ἰσοδυναμοῦν μὲ μίαν μετακόμισιν!

Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικώτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε ἡ γελοιογραφία ἡ ἐντὸς τοῦ κύκλου. Παριστᾷ τὸ γεῦμα τῆς 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὸ καινούργιο σπίτι, πρὶν στηθῇ ἀκόμη ἡ κουζίνα. Ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ ψωμί, τυρί, σταφύλια καὶ ψερό. Σερβίρεται δὲ ἐπάνω εἰς σεντούκια, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σωροῦ τῶν ἄλλων ἐπίπλων, τῶν σκευῶν καὶ τῶν ρουχικῶν, ὅπου τὰ στρώματα τῶν κρεβατιῶν χρησιμεύουν ὡς σοφάδες. . . Ἀλλὰ ὁ κόπος κάμνει ὄρεξιν, καὶ ὅταν ἔχῃ κανεὶς ὄρεξιν, τρώγει ὅ,τι τύχῃ καὶ ὅπου τύχῃ...

Τὸ συμπέρασμα ὅλης αὐτῆς τῆς φαιδρᾶς ἱστορίας, εἶνε ὅτι οἱ εὐτυχέστεροι ἄνθρωποι εἶνε ὅσοι ἔχουν σπίτι δικό των ἢ ὅσοι δὲν ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νἀλλάζουν σπίτι κάθε χρόνον καὶ νὰ περνοῦν τόσον ἄσχημα τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, — καὶ πολλὰς ἄλλας ἡμέρας πρὸ καὶ μετά... Ἀλλ' οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου βασιλεύει ἀκόμη ἡ μανία τῆς μετοικεσίας, εἶνε ὀλίγοι, — σᾶς εὔχομαι δὲ νὰ εἶσθε καὶ σεῖς μεταξὺ αὐτῶν, τοὐλάχιστον εἰς τὸ μέλλον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'. (Συνέχεια).

Ἡ Ἰρλανδὴ καὶ ὁ σύζυγός της ἔκλαιαν διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς φίλης, τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ εἶχαν παρηγορήσῃ, καὶ ἡ ὁποία τόσον βαθέως τοῖς ἦτο ἀφωσιωμένη· ἔκλαιαν καὶ διὰ τὴν Ἄνναν, ἡ ὁποία ἐφώτιζε τὴν κατοικίαν των μὲ τὴν νεανικήν της καλλονήν. Αὐτοί, ποῦ δὲν εἶχαν παρὰ ἀγόρια, ἀγαποῦσαν νὰ κυττάζουν τὴν κομψὴν ἐκείνην καὶ λεπτὴν μορφήν, νὰ θωπεύουν τὰ κατάμαυρα μαλλιά της, ν' ἀκούουν τὰ κρυστάλλινα γέλια της νὰ μελῳδοῦν εἰς τὸ σπίτι, ὅπου δὲν ἀντηχοῦσαν παρὰ αἱ κάπως τραχεῖαι φωναὶ τῶν ἐξ ἀγορίων.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ἀγόρια, ἀφίνοντα κατὰ μέρος πᾶσαν προσπάθειαν νὰ μείνουν στωϊκῶς ἀπαθῆ, ἔκλαιαν εἰλικρινέστατα. Ὁ Φρὲδ κυρίως ἄφινε τὴν ἀπελπισίαν του νὰ ἐκραγῇ ἀληθινά. Ὁ δὲ Ἄλεκ, ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος κάπως συνεκρατεῖτο, περιέβαλλε διὰ βλέματος σκοτεινοῦ καὶ γεμάτου μὲ ἀπελπισίαν τὸ δακρύβρεκτον πρόσωπον τῆς νέας.

— Θὰ ἀνταμώσωμεν πάλιν, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ συναντηθῶμεν, ἔλεγεν ἡ Ἄννα διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ καὶ νὰ παρηγορηθῇ καὶ αὐτή... Δὲν θὰ ἔλθετε εἰς τὴν Εὐρώπην;

Καί, ἐπειδὴ ἐκεῖνοι ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἔλεγαν ὅτι μικρὰ πιθανότης ὑπῆρχε νὰ συμβῇ τοῦτο, ἡ Ἄννα ἐπρόσθεσε:

— Λοιπόν! θὰ ἐπιστρέψωμεν ἡμεῖς.

Καὶ ἐζητοῦσε μὲ τὰ μάτια της μίαν ἐπιβεβαίωσιν ἀπὸ τοὺς ἰδικούς της.

— Ναί, θὰ ἐπιστρέψωμεν, δεσποινὶς Ἄννα, εἶπε μὲ πεποίθησιν ὁ Κλαβαγιάν.

Ἡ Ἄννα, παρηγορημένη, τὸν εὐχαρί-

στησε διὰ τοῦ τρυφεροῦ της βλέμματος...

Τὸ ταξεῖδι ἐτελείωσεν αἰσίως, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς ἐπεισόδια, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνωμαλίας τῶν καιρῶν καὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὴν Βρέστην, καὶ ἡ εἰκὼν τῶν Ἰνδιῶν, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ λαμπρὰ καὶ τόσον προσφιλής, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ διάπλου, ὠχρίασεν αἴφνης ἐνώπιον τῶν ἀκτῶν τῆς πατρίδος.

Ὦ! πόσον γλυκὺ εἶνε τὸ θέαμα τῆς πατρίδος, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰν ἀπουσίαν, καὶ πῶς τὸ ἀπήλαυσαν ὅλοι, ὅταν ὁ σκοπὸς τῆς πρώρας ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τῆς ξηρᾶς! Καὶ μὲ πόσον ἱερὰν

«Ἡ Ἄννα μὲ τὰ λευκὰ νυμφικά της...» (Σελ. 316, στ. γ΄.)

συγκίνησιν ἐπάτησαν πάλιν τὸ ἔδαφος τῆς φιλτάτης των Βρετάνης! Βεβαίως, ἐκεῖ κάτω εἶχαν εὕρῃ εὔκολον τὴν ζωήν, εὐχάριστον τὸ κλῖμα, φίλους ἀφωσιωμένους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ᾐσθάνθησαν νὰ πάλλωνται ἐντός των, ὅπως σήμερον, αἱ ἐνδόμυχοι χορδαὶ τῆς καρδίας των.

Μὲ πόσην ἡδονὴν ἀνέπνεαν τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος! Ἡ κυρία Τερνὰν προθύμως θὰ ἐφιλοῦσεν ὅλας τὰς Βρετονίδας, ποὺ ἔβλεπεν εἰς τὸν δρόμον...

Ἡ οἰκογένεια Τερνὰν ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Βρέστην. Ὁ Οὐΐλ ἠναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ καὶ τὴν ἀδελφήν του, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς ἓν οἰκοτροφεῖον τὰ μαθήματά του, τὰ ὁποῖα εἶχε διακόψῃ. Ὁ Κλαβαγιὰν ἐξέπλευσε πάλιν ἀνὰ τὰ πελάγη, ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Σουρκούφ.

Πάλιν μόναι, ἡ κυρία Τερνὰν καὶ ἡ κόρη της ἔζησαν τὴν ἐρημικὴν καὶ φίλεργον ἐκείνην ζωήν, τὴν ὁποίαν διῆγον εἰς τὰς Ἰνδίας, περιμένουσαι ὅπως ἡ σειρὰ τῶν γεγονότων τοὺς ἑνώσῃ ἐκ νέου μὲ τοὺς ἀγαπημένους των.

Καὶ τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν ἄργησαν νὰ ἐπέλθουν.

Τὸ μοιραῖον ἔτος 1815 πλησιάζει εἰς τὲ τέρμα του. Ἡ γαλλικὴ αὐτοκρατορία δὲν ὑφίσταται πλέον. Οἱ ἀετοὶ ἔπεσαν εἰς τὸ Βατερλώ, ἡττηθέντες ὑπὸ τοῦ πεπρωμένου. Ἡ Εὐρώπη, ἡ τόσον καιρὸν κύπτουσα τὸν αὐχένα, ἀναπνέει. Τὸ δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον τὴν εἶχεν ὑπόδουλον, εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀνίσχυρον. Ὁ Ναπολέων προσέκοψεν εἰς τὸν λίθον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς μᾶλλον παρὰ οἱ ἄνθρωποι εἶχε θέσῃ εἰς τὸν δρόμον του. Παρεδόθη εἰς τοὺς ἀσπόνδους ἐχθρούς του, τοὺς Ἄγγλους, καὶ ἀπεστάλη ἐξόριστος εἰς τὴν Ἀγίαν Ἑλένην, ὅπου ἡ αὐστηρότης τοῦ περιορισμοῦ, ἡ στενότης τῆς ἐπιτηρήσεως θὰ συντρίψουν ἐντός του πᾶσαν δύναμιν καὶ δραστηριότητα καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ τῷ ἀνοίξουν τὰς πύλας τοῦ τάφου....

Ἡ κυρία Τερνὰν καὶ ἡ Ἄννα παρηκολούθησαν μετ' ἀγωνίας τὴν πορείαν τῶν γεγονότων, καὶ τέλος ἀνέτειλε διὰ τὴν κόρην ἐκείνην ἡ ἡμέρα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὀνείρων της.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ ὁ καθεδρικὸς ναὸς τῆς Βρέστης ἀντηχεῖ μὲ τὴν χαρμόσυνον κωδωνοκρουσίαν τοῦ γάμου. Ὀλάγυρα εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρίας Τερνάν, ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ κίνησις τοῦ πλήθους. Οἱ γείτονες καὶ διαβάται συρρέουν διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν νύμφην, διὰ τὴν ὁποίαν λέγουν ὅτι εἶνε τόσον ὡραία!

Ἐκτὸς τούτου, αἱ στολαὶ τῶν ἀξιωματικῶν, ποὺ εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται, συντελοῦν ὀχὶ ὀλίγον διὰ ν' αὐξήσουν τὴν περιέργειαν. Ἐγνώσθη ὅτι ὁ μελλόνυμφος ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Σουρκούφ, καὶ ὅτι ὁ ἔνδοξος καταδρομεὺς ἔχει ὑποσχεθῇ νὰ παραστῇ εἰς τὸν γάμον ὡς παράνυμφος τοῦ ὑπαρχηγοῦ του. Καὶ ὅλοι διαπνέονται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὸν γνωρίσουν.

Ἰδοὺ τέλος ἀνοίγει ἡ θύρα, καὶ ἡ Ἄννα, φεγγοβολοῦσα μὲ τὰ λευκὰ νυμφικά της, ἐμφανίζεται στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα ἑνὸς νέου, ὁ ὁποῖος φέρει τὴν στολὴν τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ νέος αὐτὸς εἶνε ὁ Οὐΐλ, ὁ μικρὸς ναυτόπαις τοῦ Σουρκούφ. Ἔχει εὐδοκιμήσῃ εἰς τὰς εἰσαγωγικάς του ἐξετάσεις διὰ τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν καὶ ἔχει ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς μεταξὺ τῶν πρώτων.

Ἔχει μάλιστα κάμῃ τὸ πρῶτον ὑπερωκεάνειον ταξεῖδι του, καὶ εἰς τὰς χειρίδας τῆς στολῆς του λάμπουν τὰ γαλόνια τοῦ σημαιοφόρου.

Τὸ μέλλον ἔχει τηρήσῃ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ παρελθόντος. . .

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαέλ.*)

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄. (Συνέχεια)

Τὸ πάρκον περιέχει συλλογὴν ὅλην ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐκείνας ἀναδενδράδας, τὰς ὁποίας οἱ Ἀμερικανοὶ ὀνομάζουν *Φυλλαιθούσας*, καὶ αἱ αἴθουσαι αὐταὶ ποὺ εἶνε φτιασμέναι μὲ φύλλα, χρησιμεύουν εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τοῦ βίου καὶ εἶνε ἐπιπλωμέναι σὰν τὰ δωμάτια τῶν σπιτιῶν. Ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα σαλόνι ἀπὸ πρασινάδα μὲ τὸ πιάνο του, ἓν σπουδαστήριον κάτω ἀπὸ ἀναρριχώμενα φυτά, μία βιβλιοθήκη, μία αἴθουσα σφαιριστηρίου καὶ μία τραπεζαρία πολυτελέσταται, ὅλα μὲ φυλλωτοὺς τοίχους. Μόνον κρεββατοκάμαρες δὲν ὑπάρχουν εἰς ἐκεῖνο τὸ μαγικὸν πάρκο!

Ὅταν οἱ δύο μικροί μου φίλοι, ἡ Μάτζη καὶ ὁ Μπέν, πηγαίνουν νὰ κάμουν μάθημα, εἰς τὸ πράσινο καὶ ἀνθισμένο σπουδαστήριόν των, ἐγὼ ἔρχομαι καὶ ξαπλόνομαι εἰς μίαν γωνίαν ἐκεῖ μέσα, καὶ ὠφελοῦμαι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὰς λαμπρὰς παραδόσεις τῆς καλῆς διδασκαλίσσης των.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς διασκεδάσεως, ὁ Μπὲν καβαλλικεύει τὸν Κὸκ-Λικό, ἡ Μάτζη σκαρφαλόνει εἰς τὴν πλατυτάτην ράχιν μου, καὶ ἀρχίζει ὁ καλπασμὸς εἰς τὸ πάρκο. Διότι μοῦ ἔχουν κάμῃ ἐπίτηδες μίαν ἱπποσκευὴν τοῦ περιπάτου μὲ κόκκινες φοῦντες, ἡ ὁποία μὲ κάμνει νὰ φαίνωμαι σὰν ἱσπανικὸ μουλάρι—*καράμπα!*

Καὶ χωρὶς ἄλλην ἐκγύμνασιν παρὰ τὴν φυσικήν μου κλίσιν πρὸς τὰς ἱπποδρομικὰς ἀσκήσεις (αὐτὸ τὸ ἔχω ἀπὸ τὸν πατέρα μου), εὑρέθην νὰ εἶμαι ἔξοχος ἱπποπόταμος δι' ἱππασίαν. Ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ, ὁ ὁποῖος θὰ μείνῃ φιλοξενούμενος εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν ἕως τὸ προσεχὲς ταξεῖδι του, μὲ ἀναπηρύσσει βασιλέα τῶν εὐγενῶν ἵππων!

Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ, εἰς τὴν ὑπαίθριον τραπεζαρίαν, μὲ δέχονται νὰ περιφέρωμαι γύρω εἰς τὸ τραπέζι, μαζὶ μὲ τὸν Τρίλμπην, τὸν μεγάλον δανικὸν σκύλον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχομεν πιάσῃ στενὴν φιλίαν· ὁμιλοῦμεν μὲ τὸ σύ. Καὶ κατήντησα, ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν μου καὶ λιγάκι ἀπὸ ματαιοδοξίαν, διὰ νὰ δείξω πόσον ἤμουν πολιτισμένος, νὰ τρώγω, ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κυρίων μου, τὰς ποικιλωτέρας τῶν τροφῶν, ἂν καὶ δὲν ἦσαν διόλου καμωμέναι δι' ἱπποπόταμον. Ἄ! τί κατάπληξις διὰ τοὺς συναδέλφους μου τῶν Ζωολογικῶν Κήπων τῆς Εὐρώπης, ἂν μ' ἔβλεπαν νὰ καταβροχθίζω τηγανητὲς πατάτες, φασολάκια μὲ φρέσκο βούτυρο καὶ λαγὸ σαλμῆ!—σὰν νὰ ἔτρωγα μόνον τέτοια φαγητὰ ἀπὸ μωρουδάκι!

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη μου λιχουδιὰ εἶνε τὰ μανδαρίνια. Ἄχ! τὰ μανδαρίνια, παιδάκια μου! Ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἠσαῦ, δὲν θ' ἀντήλλασσα τὰ πρωτοτόκιά μου γιὰ ἕνα παληοπινάκι φακῆ, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μεγάλη ἁπλάδα ἀπὸ αὐτὰ τὰ εὔχυμα πορτοκαλάκια!

Ἡ πολὺ γνωστή μου προτίμησις δι' αὐτὸ τὸ ὡραῖον ὀπωρικόν, ἔκαμε μάλιστα νὰ ἐκκολαφθῇ, ἕνα πρωΐ, εἰς τὴν Ξυνηθρόσουπαν, μία ἐφεύρεσις ὀφειλομένη εἰς τὸ πνεῦμα τῆς κυρίας Κορνρὸζ καὶ προωρισμένη, ἂν διαδοθῇ, ν' ἀναστατώσῃ τὴν βιομηχανίαν τῶν παιγνιδιῶν τοῦ κήπου.

Ἐξαφνα, μίαν ἡμέραν, μετὰ τὸ πρόγευμα, μία ἀλλόκοτος ἰδέα ἦλθεν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς κυρίας μου. Μ' ἔβαλε νὰ καθήσω εἰς μίαν γωνίαν τῆς μεγάλης φυλλωτῆς τραπεζαρίας. Ἔπειτα, ἐτάθη εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπὸ ἐμέ, μ' ἕνα μεγάλο πιάτο μανδαρίνια εἰς τὸ χέρι, καὶ μοῦ ἐφώναξε:

— Ἀνοίξε τὸ στόμα σου, Κολίβριε!

Ὑπήκουσα χωρὶς νὰ ἐννοῶ τίποτε, ὑπήκουσα ὅμως· καὶ ἤνοιξα μιὰ ὀργυιὰ τὸ στόμα μου . . .

Πάφ! Ἕνα μανδαρίνι, στραβὰ σημαδεμένο, ἦλθε καὶ μ' ἐπέτυχε εἰς τὸ ἀριστερὸ ρουθοῦνι, ἔκαμε *γκελ* εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔπειτα ἔπεσεν ἐπὶ τέλους μέσα στὸ στόμα μου. Φαντασθῆτε τί ἔγινε τότε!

Ὁ κ. Κορνρόζ, ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ, ἡ κυρία Σούμανων καὶ τὰ παιδιὰ ἐχειροκρότησαν. Ἡ χλοερὰ τραπεζαρία ἀντήχησεν ἀπὸ τὰ φαιδρὰ ἐπιφωνήματά των.

— Ἄ! ἐφώναξεν ἐνθουσιασμένος ὁ Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηρίων, ἐσὺ μόνη, ἀγαπητή μου Τζίννη, ἠμποροῦσες νὰ φαντασθῇς τόσον πρωτότυπα παιγνίδια!

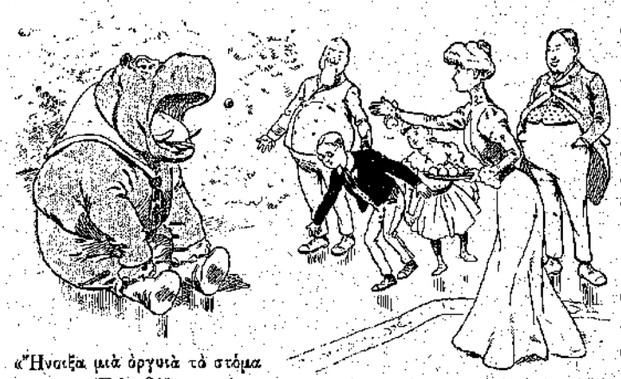

«Ἤνοιξα μιὰ ὀργυιὰ τὸ στόμα μου...» (Σελ. 317, στ. α΄.)

— Αὐτὸ εἶνε διασκεδαστικώτερον, διεκήρυξεν ἡ δασκάλισσα, παρὰ νὰ πετᾷ κανεὶς μολυβένιες ἀμάδες εἰς τὸ στόμα τοῦ σιδερένιου βατράχου . . .

— Ποῦ δὲν εἶνε κἂν ζωντανός! συνεπλήρωσεν ὁ Τζέφ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσεν εἰς τὸ τραπέζι.

Καὶ ὅλοι ἐσηκώθησαν τότε, μὲ χαρμόσυνα ξεφωνητά, ὡπλίσθησαν μὲ μανδαρίνια καὶ ἠθέλησαν νὰ ἐξασκηθοῦν εἰς τὸ νέον αὐτὸ εἶδος τῆς σκοποβολῆς, ὅπου τὸ στόμα μου ἦτο σκοπόσημον!

Ὁ πλοίαρχος Στίκ, ὡς παλαιὸς σφαιροπαίκτης, διέπρεψεν ἀμέσως εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδι καὶ μοῦ ἐσφενδόνισε κατὰ σειράν, ἐξ πορτοκάλια μέσα καὶ μέσα εἰς τὸν φάρυγγα. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ πνίξῃ. Τὸν ἐζητωκραύγασαν.

Καὶ τότε, ἰδοὺ ὁ Τζέφ, ἄκαμπτος καὶ σοβαρός, πλησιάζει τὸν ἀγαθὸν ναυτικὸν καὶ τοῦ προσφέρει μίαν ἁπλάδα μὲ ἀμυγδαλωτά, τὴν ὁποίαν ἔχει πάρῃ ἀπὸ τὴν συλλογὴν τῶν ἐπιδορπίων. Καὶ τῷ λέγει μὲ ἐπίσημον τόνον:

— Πλοίαρχε Τώμμη, ἐκερδίσατε μίαν δωδεκάδα γλυκίσματα!

Βλέπετε, ὁ Τζέφ μ' ἐθεωροῦσε πλέον ὡς σκοποβολήν, ὅπως γίνεται εἰς τὰ παναγύρια, ὅπου οἱ νικηταὶ κερδίζουν ἕνα ταψὶ μπακλαβᾶ ἢ κουραμπιέδες!

«Ἐκερδίσατε μίαν δωδεκάδα γλυκίσματα...» (Σελ. 317, στ. β΄)

Ἡ εὐφυὴς ἐπινόησις τῆς κυρίας Κορνρὸζ δὲν ἐπῆγε στὰ χαμένα. Τὸ σφαιριστήριον ἐξεθρονίσθη. Ἐδημιουργήθη τὸ *ἱπποποταμόσφαιρον* καὶ κατελάμβανε πλέον τὴν θέσιν του μεταξὺ τοῦ ποδοσφαίρου, τῆς ἀντισφαιρίσεως καὶ τοῦ κρίκετ· ἦτο νέον παιγνίδι αὐτὸ καὶ προωρισμένον νὰ γίνῃ τοῦ συρμοῦ, διότι συνεδύαζε τὴν ἐπιτηδειότητα μὲ τὴν ἄσκησιν διὰ ν' ἀποτελέσῃ οἰκογενειακὴν διασκέδασιν ἐξόχως ἐνδιαφέρουσαν καὶ ὑγιεινὴν μετὰ τὸ φαγητόν. Ἔφθανε νὰ εἴχατε ἕνα ἱπποπόταμο πρόχειρον, καὶ δὲν ἐχρειάζετο τίποτε ἄλλο!

Ἀργότερα ὁ Τζὲφ ἐπρότεινε νὰ μοῦ τοποθετήσουν μίαν μικροῦλαν ἠλεκτρικὴν μηχανήν, ἡ ὁποία, ἅμα μοῦ ἐκαρφώνοντο ἓξ μανδαρίνια κατὰ σειρὰν εἰς τὸν φάρυγγα, νὰ εἰδοποιῇ μὲ μίαν κωδωνοκρουσίαν ὅτι ὁ σκοπευτὴς ἐκέρδισε τοὺς μπακλαβάδες· συγχρόνως, ἕνας καραγκιόζης ἀπὸ χαρτόνι νὰ πετιέται ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου, κρατῶν μὲ τὸ ἕνα χέρι μίαν ἀμερικανικὴν σημαίαν καὶ μὲ τὸ ἄλλο μίαν καρτέλλαν εἰς τὴν ὁποίαν νὰ γράφῃ: «Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν νικητήν!» Ἐγνώριζαν ὅμως ὅλοι τὸν Τζὲφ ὡς παραπολὺ χωρατατζῆν, ὥστε κανεὶς δὲν ἔδιδε σοβαρὰν προσοχὴν εἰς τὰς προτάσεις του. Ἐγέλασαν μόνον καὶ μὲ αὐτήν, καὶ τίποτε ἄλλο.

Τί λαμπρὸ παληκάρι ὅμως ποῦ ἦτο αὐτὸς ὁ Τζέφ, μ' ὅλην του τὴν μανίαν νὰ ἐπαγγέλλεται τὸν ἀστεῖον! Ὡς εἰδικὸς ἱπποκόμος—ἔκαμνε, βλέπετε, λίγο ἀπ' ὅλα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπίτι! — αὐτὸς ἦτο ἐπιφορτισμένος νὰ φροντίζῃ ἐμένα καὶ τὸν Κὸκ-Λικό. Καὶ μὲ πόσην καλωσύνην καὶ εὐφυΐαν ἔκαμνεν αὐτὸ τὸ ἔργον! Ὁ σταῦλός μας ἦτο σὰν παλατάκι ἀμέμπτου καθαριότητος. Ἡμεῖς ἤμεθα πάντοτε πλυμένοι, γυαλισμένοι, ξυστρισμένοι καὶ στολισμένοι μὲ φοῦντες, σὰν νὰ ἐβγαίναμεν ἀπὸ τὸ κουτί. Ἀπὸ τὸ πολὺ τρίψιμο, τὸ δέρμα μου, τὸ ὁποῖον ἐκ φύσεως ἦτο τραχὺ καὶ μελαχροινόν, εἶχε τώρα τὴν ἁπαλότητα τοῦ ἀτλαζωτοῦ καὶ τὴν στιλβηδόνα ἐπίπλου

ἀπὸ μαόνι· κατήντησα νὰ φαίνωμαι σὰν ἱπποπόταμος καμωμένος ἀπὸ τσοκολάτα. Πρὸς ἐπίμετρον, τὰ σωματικά μου πλεονεκτήματα ἀνεδεικνύοντο περισσότερον μὲ ἓν κομψὸν περιλαίμιον ἀπὸ ρωσσικὸν δέρμα, στολισμένον μὲ κουδουνάκια. Καί, τὴν Κυριακήν, σπανίως συνέβαινε νὰ μὴ μοῦ θέσῃ ὁ Τζέφ, εἰς ἕνα μικρὸ τσουλουφάκι ἀπὸ ἀγριότριχες, ποῦ ἦτο φυτρωμένο ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτιά μου, ἕνα φιόγγον ἀπὸ κορδέλλες τριανταφυλλιὲς ἢ οὐρανιές, ὁ ὁποῖος, ὁπως ἔλεγεν ἡ μικροῦλά μου Μάτζη μ' ἔκανε νὰ φαίνωμαι «σὰν ἀγγελάκι».

Τέλος ὁ Τζέφ ἔθετε τὸν κολοφῶνα εἰς τὴν κομψότητά μου, ὅταν, μ' ἕνα φεκαστῆρα, μ' ἐρράντιζε με τὰ λεπτότερα ἀρώματα: ἡλιοτρόπιον, ὑλάγκ-ὑλάγκ, ὀποπονάξ, βιολέτταν τῆς Πάρμας... Δὲν μοῦ ἔλειπαν παρὰ τὰ γάντια, τὸ μπαστουνάκι καὶ τὸ μονόελον, διὰ νὰ εἶμαι τέλειος τζέντλεμαν!

Καλὸ καὶ ἄξιο μυτόῦ αὐτὸς ὁ Τζέφ!

Ὑπῆρχεν ὅμως καὶ ἓν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐξεδήλωνε ζωηρὰν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν καὶ εἶχεν ὅλην τὴν ἰδικήν μου,—ὁ κ. Πλώμπ, τὸν ὁποῖον, θά τὸ ἐνθυμεῖσθε βέβαια, ὁ αὐθάδης ἐκεῖνος Τζέφ εἶχε συγκρίνει, εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Νέας Ὀρλεάνης, μὲ τὸν μανδρίλλον Αὔγουστον.

Αὐτὸς ὁ κ. Πλώμπ, παλαιὸς οἰκεῖος καὶ φίλος τοῦ σπιτιοῦ, ἦτο πλούσιος καὶ σοφὸς μηχανικός, διάσημος εἰς ὅλην τὴν Λουϊζιάναν διὰ τὰς σπουδαιοτάτας ἠλεκτρομηχανικὰς ἐφευρέσεις του.

Αὐτὸς δὲν ἦτο, ποῦ εἶχε κατασκευάσῃ ἐκεῖνο τὸ μουσικὸν αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ ἔτρεχε, ἔπαιζε σὰν ὀρχήστρα; Εἰς αὐτὸν ἐπίσης δὲν ὠφείλετο ἡ ἐφεύρεσις ἑνὸς περιφήμου λυομένου θωρηκτοῦ, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ μετασχηματίζεται εἰς φρούριον ἢ εἰς ἐξοχικὴν ἔπαυλιν;

Ἀλλὰ ἡ λόξα του, ἡ ψύχωσίς του, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιέρωνε ὅλην του τὴν διάνοιαν καὶ μέρος τῆς μεγάλης περιουσίας του, ἦτο πῶς νὰ εὕρῃ τὸ ἰδεῶδες ὑποβρύχιον, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ ταξειδεύῃ καὶ νὰ κάμῃ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, εἰς οἱονδήποτε βάθος! Ἕως τότε ὁ κ. Πλώμπ εἶχεν ἐξοδεύσῃ ἑκατοντάδας χιλιάδας δολλαρίων διὰ νὰ κατασκευάζῃ ὑποβρύχια, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἔχουν μεταβάλῃ ἄρδην τὴν ναυτιλίαν! Δυστυχῶς ἡ ἐπιτυχία δὲν εἶχε στεφανώσῃ ἀκόμη τὰς προσπαθείας του. Τίποτε ὅμως δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν ἐξαίρετον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ἔπειτα ἀπὸ κάθε του ἀποτυχίαν, ἤρχιζε πάλιν τὰς μελέτας του μὲ νέαν ζέσιν. Ὁ *Ναυτίλος* τοῦ Ἰουλίου Βὲρν δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ.

— Θὰ εὑρώ! ἐφώναζε, κτυπῶν δυνατὰ τὸ πόδι του· καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῇ νὰ δαπανήσω καὶ τὸν τελευταῖόν μου ὀβολόν!

Καὶ τὸ τριχωτὸν περιδέραιον τοῦ γενείου του καὶ τὰ κοντὰ καὶ ὀρθὰ μαλλιὰ τῆς κόμης του ἀνεσηκόνοντο σὰν τὰ πτερὰ θυμωμένου πρασίνου παπαγάλου, κ' ἔβγαζαν σπίθες ἀπὸ τὸν ἠλεκτρισμὸν τῆς δράσεως· τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ πεποίθησιν. Ἄ! μοῦ ἤρχετο νὰ τὸν φιλήσω κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Γ. Τρεμιζώ.)

ΜΠΕΜΠΕΚΑ καὶ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΑΥΓΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Μετὰ τὴν *Ἀγάπην*, τὰ κορίτσια, χαρούμενα καὶ γελαστά, σκορπίζονται μέσα στὸν κῆπον. Πηγαίνουν ἕνα-ἕνα, ἢ δύο-δύο· τὰ χεράκια των βιαστικὰ ψάχνουν μέσα στὰ χόρτα καὶ τὰ λουλούδια, χωρὶς ν' ἀνησυχοῦν διὰ τ' ἀγκάθια καὶ τὰ τσαγγρουνίσματα· ψάχνουν ἐδῶ, ψάχνουν ἐκεῖ, παντοῦ τέλος πάντων.

Ἐξαφνα μία μικροῦλα βάζει τὲς φωνὲς ἀπὸ τὴν χαράν της. Αὐτὴ πρώτη ἀνεκάλυψε τὸ πρῶτο αὐγὸ μέσα στὰ σπανάκια. Τὸ σηκόνει ὀψηλὰ διὰ νὰ τὸ θαυμάσουν αἱ ἄλλες.

Εἶνε ἕνα μεγάλο αὐγό, βαμμένο οὐρανί, κ' ἐπάνω ἔχει ὡραῖα χρυσᾶ γράμματα.

«Ὅποιος ἐλεεῖ τοὺς πτωχούς, δανείζει εἰς τὸν Θεόν»,—διαβάζει δυνατὰ αὐτὴ ποῦ κρατεῖ τὸ αὐγό.

Καὶ μὲ κάθε αὐγὸ ποῦ φανερόνεται, φωνὲς καὶ χαρὲς διαρκῶς. Τὰ γέλια καὶ ἡ φασαρία ἐξακολουθοῦν μέσα στὸν κῆπον ἕως τὴν νύκτα, καί, ὅταν σημαίνῃ ὁ κώδων διὰ νὰ μαζευθοῦν μέσα, τὰ κορίτσια μετροῦν τὰ αὐγὰ ποῦ εὑρῆκαν.

Μερικὰ ὅμως, καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ ἡ Λιλίκα, εἶνε ἐντελῶς ἄτυχα. Δὲν ἔχουν εὕρῃ οὔτε ἕνα αὐγό, μ' ὅλα τὰ ψαξίματά των. Καὶ γυρίζουν μὲ χέρια ἄδεια... Κυττάζουν τὰ ἄλλα κορίτσια, ποῦ κρατοῦν αὐγά, καὶ τὰ ζηλεύουν...

Ἡ Μπεμπέκα κρατεῖ προσεκτικὰ ἕνα αὐγὸ ροδοκόκκινο, σὰν τὴν χαραυγή, ὅπου μὲ χρυσᾶ γράμματα εἶνε γραμμένα αὐτὰ τὰ λόγια:

«Κάλλιο ἕνας καλὸς λόγος, παρὰ ἕνας καλὸς μπάτσος.»

Π Μπεμπέκα συλλογίζεται ὅτι βέβαια ὁ Θεὸς τῆς ἔστειλε αὐτὸ τὸ αὐγό.

—Κάλλιο ἕνας καλὸς λόγος, παρὰ ἕνας καλὸς μπάτσος!

Τὰ λέγει, καὶ τὰ ξαναλέγει μόνη της αὐτὰ τὰ λόγια. Καὶ αὐτὰ τὴν ὁρμηνεύουν τί νὰ κάμῃ

Ἐτελείωσε! Τὸ ἀπεφάσισε πιά!

Τρέχει κοντὰ στὲς «ἄτυχες», καὶ στὰ ἄδεια χέρια τῆς Λιλίκας βάζει τὸ ὡραῖό της αὐγὸ τοῦ Πάσχα.

—Σοῦ τὸ δίνω, Λιλίκα μου, ἀγάπη μου, καρδοῦλά μου. Ἔλα νὰ φιληθοῦμε, καὶ ν' ἀγαπήσωμε, καὶ νὰ ξεχάσῃς τὸν μπάτσο... Θέλεις;

«Τὸ σηκόνει ὑψηλά...» (Σελ. 318, στ. β'.)

—Ὦ! τί καλὴ ποῦ εἶσαι, Μπεμπέκα μου! λέγει ἡ Λιλίκα.—Μά, ἂν σοῦ πάρω ἐγὼ τὸ αὐγό σου, ἐσὺ δὲ θἄχῃς πιά, καὶ... δὲν θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ μὴν ἔχῃς.

—Πάρε το, Λιλίκα μου, καὶ σὲ βεβαιόνω πῶς εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ θὰ τὸ ἔχῃς ἐσὺ καὶ ὄχι ἐγώ.

Εἶνε μεγάλη αὐτὴ ἡ θυσία ποῦ κάνει ἡ Μπεμπέκα. Ἀλλὰ τὴν ἀνταμείβει ἡ χαρὰ τῆς Λιλίκας, καὶ ὅλη ἡ γλύκα ἐκείνης τῆς βραδυᾶς τοῦ Πάσχα γεμίζει τὴν καλὴ καρδοῦλά της.

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

«Κρατεῖ προσεκτικά...» (Σ. 318.)

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἔχει ἡ μητρικὴ ἀγάπη: ὅτι μοιράζεται ἐξ ἴσου εἰς ὅλα τὰ παιδιά, ἀλλὰ κάθε παιδὶ τὴν ἔχει ὁλόκληρη!

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ παιγνίδι τῶν 4 στοιχείων

Κάθεται ἡ συντροφιὰ εἰς κύκλον, καὶ ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἔχῃ τὴν τύχην ν' ἀρχίσῃ τὸ παιγνίδι, παίρνει ἕνα μανδῦλι δεμένο κόμπους, σὰν κουνελάκι, καὶ τὸ πετᾷ ἔξαφνα εἰς ἑνὸς ἄλλου τὴν ποδιά, ἐνῷ συγχρόνως φωνάζει μίαν ἀπὸ τὰς ἑξῆς τέσσαρας λέξεις.

—Γῆ! ἀήρ! ὕδωρ! πῦρ!

Ἂν φωνάξῃ «γῆ», ὁ παίκτης, εἰς τὴν ποδιὰ τοῦ ὁποίου ἔχει πέσῃ τὸ μανδῦλι, πρέπει νὰ ὀνομάσῃ ἓν ζῷον τετράποδον, πρὶν ὁ ἄλλος προφθάσῃ καὶ μετρήσῃ ἕως τὰ ἑξ· ἂν «ἀήρ», πρέπει νὰ ὀνομάσῃ ἓν πτηνόν, ἂν «ὕδωρ» πρέπει νὰ ὀνομάσῃ ἕνα ψάρι· ἂν «πῦρ» πρέπει νὰ μείνῃ ἄφωνος. Ἂν κάμῃ λάθος καὶ ὀνομάσῃ ἄλλο ζῷον ἀντ' ἄλλου, χάνει καὶ πληρώνει, καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ παίρνουν τὸ μανδῦλι· ἂν ὅμως ἀπαντήσῃ σωστά, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πετάξῃ καὶ αὐτὸς τὸ μανδῦλι εἰς ἄλλον παίκτην.

Ὅσοι δὲν ἔχουν δοκιμάσῃ νὰ παίξουν αὐτὸ τὸ ἁπλούστατον παιγνίδι, δὲν ἠμποροῦν νὰ φανταστοῦν τί ἀστεῖα λάθη γίνονται ἀπὸ τὴν βίαν, ποῦ ἔχουν ὅλοι νὰ ὀνομάσουν γρήγορα-γρήγορα ἓν ζῷον, καὶ νὰ μὴν τὸ εὑρίσκουν...

Ὁ προφήτης τοῦ φωνογράφου.

Ποῖος εἶνε νομίζετε:—Ὁ πρὸ τριῶν αἰώνων ζήσας καὶ ἀκμάσας Γάλλος παιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος ἱππότης Συρανὸ Δὲ Μπερζεράκ, ὁ διάσημος διὰ τὴν μεγάλην μύτην του καὶ τοὺς ἡρωϊσμούς του, τὸν ὁποῖον ἀπηθανάτισεν ὡς ἥρωα τοῦ ὁμωνύμου δράματός του ὁ σύγχρονός μας ποιητὴς Ἐδμόνδος Ροστάν.

Ὁ Συρανὸ ἔχει γράψῃ μίαν φανταστικὴν ἀφήγησιν, «Τὸ ταξείδιον εἰς τὴν Σελήνην». Καὶ ὁ φανταστικός του ἐπισκέπτης τῆς Σελήνης διηγεῖται πῶς ἕνας Σεληναῖος τοῦ ἔδειξε ἕνα βιβλίον χωρὶς φύλλα καὶ χωρὶς γράμματα, ἕνα βιβλίον καμωμένον ἐντελῶς καὶ μόνον διὰ τ' αὐτιὰ καὶ ὄχι διὰ τὰ μάτια, «κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὅστις ἔχει διάθεσιν νὰ τὸ διαβάσῃ, κουρδίζει αὐτὴν τὴν μηχανὴν μὲ τὰ πολλὰ μικρὰ ἐλατήρια, ἔπειτα στρέφει τὸν δείκτην εἰς τὸ κεφάλαιον ποῦ θέλει, καὶ εὐθέως ὡς νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ στόμα ἀνθρώπου ἢ ἀπὸ μουσικὸν ὄργανον, ἀκούσονται ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἰδιαίτεροι καὶ χωριστοὶ ἦχοι, τοὺς ὁποίους οἱ Σεληναῖοι μεγιστᾶνες μεταχειρίζονται ὡς γλῶσσαν διὰ νὰ ἐκφράζουν τὰ διανοήματά των.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴ μαμά της μιὰν ἡμέρα
Ἐρωτοῦσε ἡ Ἑλένη,
Ὅταν βρέχῃ καὶ γιονίζῃ
Γιατὶ ὁ ἥλιος νὰ μὴ βγαίνῃ;
Κι' ὁ Τοτός, ὁ ἀδελφός της:
—Τί κουτὴ ποῦσαι, καϊμένη!
Ἂν βραχῇ ποτὲ καὶ σβύσῃ,
Ποιός τὸν κόσμο θὰ ζεσταίνῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφοῦς Σημαίας [ΕΕ]

***

Ὁ Δικηγόρος τῆς Νεολαίας στὴν Ἑξέδρα τοῦ Φαλήρου:

— Ἀλλά, Ἑξέδρα μου, τί κατάστασις εἶνε αὐτὴ τοῦ βιβλίου! Τὰ φύλλα πέφτουν τὸ φθινόπωρο, *μόνον κι' ἐγὼ ἔχω πάντοτε* μὲ τὰ βιβλία σου φθινόπωρο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Διπλωμάτου

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐπτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

Θὰ εἶνε διπλοῦν (δεκαεξασέλιδον), θὰ φέρῃ δύο ἀριθμοὺς (41-42) καὶ δύο ἡμερομηνίας (9 καὶ 16 Σεπτεμβρίου), θὰ ἐκδοθῇ *τὸ μεθεπόμενον Σάββατον* καὶ θὰ τιμᾶται—τοῦτο πρὸς γνῶσιν τῶν πρακτόρων,—λεπτὰ 40.

Εἶνε τώρα περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι τὸ διπλοῦν αὐτὸ φυλλάδιον θὰ περιέχῃ τὴν κρίσιν τῆς *22ας Κυριακῆς*, γραμμένην ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν μὲ πολλὰ ἀλογοκαιγκια, καὶ εἰκονογραφημένην πλουσίως ἀπὸ τὸν κ. Α. Βώττην.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

22.—Ἔληξεν ἡ συνδρομὴ τῆς ἐν Κερκύρᾳ ἀπόρου μαθητρίας, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐγγράψῃ δι' εἰσφορᾶς τοῦ *Γηραιοῦ Νείλου*. Καὶ τώρα τὴν συνιστῶ καὶ πάλιν, βεβαία ὅτι κάποιος θὰ εὑρεθῇ νὰνανεώσῃ τὴν συνδρομήν της.

Τὸ *Βρυῶδες Ρόδον* [ΕΕ] ἐνέγραψε διὰ μίαν τριμηνίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 18 συσταθὲν *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*· ὁ δὲ Σύλλογος «Εὔξεινος» [ΔΕ] ἐνέγραψε τὸ ἴδιον δι' ἓν ἔτος. Οὕτως ἡ ἐγγραφὴ τοῦ εὐτυχοῦς *Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου* λήγει τώρα τὴν 31 Μαΐου 1908! Ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου οἱ καλοί μου φίλοι ποῦ τὸ ἐνέγραψαν.

Ὁ *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* [ΕΕ] ἐνέγραψε διὰ μίαν τριμηνίαν τὸ ὑπ' ἀριθ. 17 συσταθὲν πτωχὸν ὀρφανὸν ἐν Δυρραχίῳ. Εὖγε τοῦ.

Τὸ δὲ *Ἐθνικὸν Λάβαρον* [ΕΕ] ἐνέγραψε καὶ διὰ τὴν γ' τριμηνίαν τοῦ ἔτους τούτου τὸ ὑπ' ἀριθ. 19 συσταθὲν ἄπορον. Εὖγε καὶ εἰς τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*. Νὰ ἰδῶ τώρα ποῖος θὰ ἐγγράψῃ τὸ πτωχὸν παιδίον καὶ διὰ τὴν τελευταίαν τριμηνίαν, ὥστε νὰ ἔχῃ ἄρτιον τὸν τόμον του.

Ἡ ἀνωτέρω ἐγγραφὴ ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν της. Τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, μίαν βραδυὰν ποῦ εἶχαν ἐπισκέπτας, ἔπαιξε πιάνο κ' ἐτραγούδησε τόσον εὔμορφα, ὥστε οἱ ἀκροαταὶ τὸν ἐνθουσιάσθησαν. Τότε καὶ αὐτὸς ἔβγαλε δίσκον καὶ ἐμάζευσε τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστειλε διὰ τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ἀπόρου. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τῶν σοβαρῶν, ἐτραγούδησε καὶ μερικὰ ἀστεῖα τετράστιχα, ὅπως αὐτό:

Ἀπ' ὅλα τὰ πετούμενα
Μ' ἀρέσουν οἱ ντομάτες,
Κι' ἀπ' ὅλα τὰ θαλασσινὰ
Μ' ἀρέσουν οἱ πατάτες!!

Χιονισμένη Περιστερά, ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πάρα πολύ, διὰ τὴν τόσην ἀγάπην ποῦ μαρτυρεῖ. Ἔχω ὅμως νὰ σοῦ κάμω δύο μικρὰς παρατηρήσεις. Πρῶτον νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι κόκκινο μελάνι, καὶ δεύτερον νὰ μὴ γράφῃς τόσον ἀραιὰ τὰς λέξεις. Ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες καὶ χαίρω ποῦ θ' ἀποκτήσῃς σιγά-σιγὰ ὅλου, μου τοὺς τόμους διὰ νὰ ἔχῃς καὶ νὰ δαγείζῃς.

Δὲν ἔπρεπεν, *Ἑαρινὴ Ἑσπέρα*, νὰ λοιπηθῇς διὰ τὴν ὑπόμνησιν. Αὐτὸ τὸ κάμνω πρὸς εὐκολίαν τῶν φίλων μου, οἱ ὁποῖοι, εἴτε ξενοῦν καὶ ἀναβάλλουν —χωρὶς ὀπισθοβουλίαν,—εἴτε εὑρίσκονται εἰς ἀκαμάλλους περιστάσεις ὅπως σύ, καὶ δὲν ἀντιπαρέρχονται ἀμέσως τὰ Μικρὰ Μυστικά. Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶσαι μία ἀπὸ τὰς τακτικωτέρας εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου καὶ ὅτι μόνον ἀνωτέρα βία εἰμπορεῖ νὰ σὲ κάμῃ νὰ βγῇς ἀπὸ τὴν ζηλευτὴν τάξιν σου.

Καὶ ὁ *Οὐδεὶς* ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας Τώρα κατοικεῖ εἰς τὸ Νέον Φάληρον καὶ ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Κράτους τῆς Φαιδρότητος. Μὲ ἄλλους λόγους, ἐγνώρισεν ὅλους τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας ἢ κατερχομένους φίλους μου, καὶ καθὼς μανθάνω, περνᾷ ὡραῖα μαζί των.

Δι' λύσεις δεκτά: *Λευκοκύμαντε Αἰγιαλέ*. Ἀλλὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα... τί νὰ σοῦ πῶ! Τὸ «π' δὲν ἔχω ξαναϊδῇ» δὲν εἶνε βέβαια στίχος. Οὔτε αὐτὸ εἶνε τετράστιχον:

Ναί, τὸ καταλαβαίνω
Εἰς τὰς ἐρωτήσεις
του, δὲν καταδέχεσαι
οὔτε νὰπαντήσῃς.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς σ' ἐματιάσαμε!

Ὀνειροπόλε τῆς Δόξης, τὸ ὅτι καὶ ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλόνων* εἰμπορεῖ κάποτε νὰ κατέφυγεν εἰς ξένην βοήθειαν, δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε ὀρθὴ ἡ ἰδέα της περὶ τῶν Διαγωνισμῶν. Ἄλλως τε δὲν τὸ ξεύρομε, διότι περὶ τοῦ ἑαυτοῦ της δὲν ἔκαμνε λόγον εἰς τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην. Ἡ Καλλιγραφία της ὅμως, ἡ ὁποία σ' ἐσκανδάλισε, ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἔγινε μὲ τὸ χέρι της. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι, εἴτε ἀληθὴς εἴτε ψευδὴς ἡ καταγγελία,—τὰ Εὔσημα πταίουν!

Κ' ἐγώ, *Ψυχικὴ Τριμυμία*, εἶμαι τῆς ἰδέας ὅτι ἂν πρόκειται νὰ ξαναφήσῃς τὸ βιολὶ ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια, καλλίτερα νὰ μὴ τὸ ξαναρχίσῃς. Τὸ βιολὶ ξεύρεις, εἶνε τὸ μόνον ὄργανον ποῦ θέλει ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονὴν μακρόχρονον, ὄχι διὰ νὰ τὸ μάθῃ κανείς, ἀλλ' ἁπλῶς διὰ νὰ βγάλῃ φωνό.

Ὡραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἔλλην Σημαιοφόρος, Σαφὸ Διαβολάκι, Γλυκεῖα Ἀνάμνησις, Πτερωτὸν Ὄνειρον, Ἄγγελος Αὐγερινός, Κότινος Στέφανος* καὶ *Δούκισσα τῶν Σαλόνων*. Πολὺ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω σήμερον τόπον διὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω ἐν ἐκτάσει.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διευθύματος (φρ. 1.). Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Κατσικάκι*, α (Ε.Γ.) *Ἀφρόκρινο*, κ. (Κ. Θ. χαίρω πάρα πολὺ ποῦ δὲν μ' ἐξέχασες· ὁ κ. Περγιαλίτης θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ μάθῃ ὅτι σοῦ ἄρεσε τόσο ἡ λέξις' ἀφρόκρινο, ὥστε τὴν ἔπηρες γιὰ ψευδώνυμον·) καὶ *Χρυσοπόρφυρος Αἴγλη*, κ· (+—×: τότε πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ διὰ νὰ συνηθίσῃς).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Νυκτερινὴ Δρόσος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχὺον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχὺον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Χειμωνάτικος Ἥλιος* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, *Ἐθνικὴν Ἀμυναν*, *Ἐθνικὸν Λάβαρον* καὶ *Ἔλληνα Σημαιοφόρον*—ἡ *Ἐλπὶς τοῦ Μέλλοντος* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Ἀρτεμ*, *Αἰθέρα* καὶ *Ὑπὲρ Πατρίδος*—ἡ *Αὔρα τοῦ Βορμίου* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, *Ἡγεμονίδα τῆς Κρήτης*, *Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Μέγαν Ἀλέξανδρον*—ὁ *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Θυρεάτιδα*, *Ὄνειρον Παρθένου*, *Χρυσαυγὴν* καὶ *Ζαφὸ Διαβολάκι*—τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον* μὲ τὸν *Ἑλληνόπαιδα*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Ὑπὲρ Πατρίδος* καὶ *Μαραμένο Μπουμπούκι*—ὁ

Λάτρης τοῦ Ἀπείρου μὲ τὸ *Ἐθνικὸν Ὄνειρον*, *Ζαππίδα*, *Ζίναν* καὶ *Φίλην τῶν Ζῴων*· —ἡ *Κροκόπεπλος Ἠὼς* μὲ τὸν *Ἄγγελον Προστάτην*, *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Δραπέτην Ἄγγελον*·—ὁ *Συναχωμένος Ποντικὸς* μὲ τὸν *Μπερτόδουλον*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι*· —ἡ *Χιονισμένη Περιστερὰ* μὲ τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα*, *Ἄριελ*, *Αἰθέρα* καὶ *Ἄρμα τῆς Νίκης*· — ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ τὴν *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου*, *Δροσόλουστον Λυκαυγές*, *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* καὶ *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν*·—ὁ *Αὐτόνομος* μὲ τὸν *Μπερτόδουλον*, *Κοντοραβιθούλην*, *Καρακάξαν*, *Σκορπιὸν* καὶ *Ναύαρχον τῶν Ἀστακῶν*·—ἡ *Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Ἄνθος Ἀνθέων*, *Αἰθέριον Πλάσμα*, *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* καὶ *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*· — ὁ *Βίκτωρ Οὐγκὼ* μὲ τὴν *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* καὶ *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*· —ἡ *Χλόη* μὲ τὸ *Βρυῶδες Ῥόδον*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*, *Νύκτα τῆς Καστέλλας*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Πτερωτὸν Ὄνειρον*, *Αὐτόνομον* καὶ *Βίκτωρα Οὐγκώ*· — ἡ *Δαφνοστεφὴς Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Πάξ*·—ὁ *Πρίγκιψ Σμάραγδος* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*·—τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον* μὲ τὸν *Ἄριελ*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Μπερτόδουλον* καὶ *Μέλλοντα Διπλωμάτην*· —ἡ *Ἑλληνὶς* μὲ τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*·—ὁ *Κότινος Στέφανος* μὲ τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* καὶ *Ψαράκι*·—ὁ *Δεκαπεντὴς Πλοίαρχος* μὲ τὸν *Μάγον τῆς Ἀγάπολῆς*. *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον*, *Ἡγεμονίδα τῆς Κρήτης*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Δροσολουσμένην Χρυσαυγήν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Συναχωμένον Ποντικὸν* (ἔστειλα·) *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν*, *Νυκτερινὴν Δρόσον* (ἔστειλα· διὰ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις δὲν εἶνε τώρα καιρός· θὰ ἰδῆς πότε θὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός των·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (ναί, εἶνε κάπως καλλίτερον, ἀλλ' ἀκόμη ὄχι ὅπως χρειάζεται·) *Ζίναν* (ἔστειλα·) *Γαλανόλευκην* (ἔχει καλῶς· σ' ἐξεχρέωσα·) *Ἀνίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (δὲν χρεωστεῖς ἄλλα τετράδια·) *Ἄρην* (καλὸ ταξείδι·) *Αὐτόνομον* (μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὰς ὡραίας πληροφορίας τῆς ἐπιστολῆς σου· ναί, εἰμπορεῖ κάτεις νὰ πάρῃ καὶ δεύτερον ψευδώνυμον, πληρώνων, ἐννοεῖται, ἄλλο ἕνα φράγκον·) *Βίκτωρα Οὐγκώ*, *Ἀμίμητον Καραγκιόζη* (σοῦ τὰ ἔστειλα ὀπίσω καὶ σὲ εἰδοποίησα μάλιστα διὰ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ φύλλου·) *Γαλαξίαν* (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι·) *Χλόην*, *Ἀρχιζιζάνιον* (ἄχ αὐτὴ ἡ τεμπελιά! καὶ ἔπειτα θέλεις νὰ προκηρύττω διαγωνισμοὺς τὸ καλοκαίρι· δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ἡ ἀκαλλιλοτέρα ἐποχή;) *Ἄνθος Ἀνθέων* (ποῦ τόσον ὡραῖα μοῦ περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν Ὕδραν·) *Δαφνοστεφῆ Ἑλλάδα* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, ὅστερ' ἀπὸ τόσα βάσανα· εὐχομαι νὰ δυναμώσῃς τελείως καὶ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν προτέραν ζωήν·) *Ἱπτάμενον Ποδηλάτην* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 37 καὶ 38 φύλλον·) *Κρόταλον* (χαιρετίσματα εἰς τὰς ἀδελφάς σου· εἶπα ὅσα μοῦ γράφεις εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ καὶ περιμένει, μὲ τὴν παράκλησιν μόνον νὰ μὴ παραταθῇ ἡ ἐκκρεμότης·) *Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· βεβαίως θὰ εἶνε συνδρομηταί·) *Ἑλληνίδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Παντελῆν Ι. Β.* (ναί·) *Κροκόπεπλον Ἠὼ* (μὲ γειά τὸ καινούργιο σπίτι·) *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων* κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *29 Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, σταλεῖται ἐν τῷ Ταχυδρομείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

506. Δεξίγριφος.

Πῆρα ῥῆμα, γράμμα, μόριον καὶ ἀριθμητικὸν
Καὶ μεγάλον εἶδα Πέρσην νομοθέτην καὶ σοφόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βωμοῦ τῆς Ἐλευθερίας

507. Στοιχειόγριφος.

Χωρὶς κεφάλι καὶ λαιμὸ
Εἶμ' ἕνα ψάρι . . . ζωντανό.
Μὰ μὲ λαιμὸ καὶ μὲ κεφάλι,
Ἡ κεφαλὴ θὰ μ' ἔχῃ πάλι.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου

508. Αἴνιγμα.

Ἀρχαῖος βασιλεὺς τάρσενικόν μου,
Φυτὸν πολὺ κοινὸν τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργυροτόξου Φοίβου

509. Μωσαϊκόν.

Ἡ σκαπάνη, ὁ τροχὸς καὶ τὸ πηνίον
Ἕνας γνώμων μὲ αὐτὰ κ' ἕνα σφυρίον,
Σὲ δανείζουν ἀπὸ ἕνα των στοιχεῖον
Διὰ νὰ κάμῃς ἄλλο ἕνα ἐργαλεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Πατρὶς

510. Πυραμοειδές.

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἀκρωτήριον.
* + * = Ἀντωνυμία.
* + * = Ζῷον.
* * + * * = Σχολικὸν ὄργανον.
* * + * * = Πολεμικὴ μηχανή.
* * * + * * * = Μέρος οἰκοδομῆς.
* * * + * * * = Σχολικὸν ἔπιπλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Σουλιώτου

511—515. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ *δύο* ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισε ἄλλας πέντε λέξεις:

πλοῦς, ἅμαξα, γάδος, Σιδὼν, φῦκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας

516. Δεξιθηρία.

Ποίας χώρας τῆς Ἀσίας, διασήμου, τὸ ὄνομα ἀποτελεῖται ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἓξ εἶνε φωνήεντα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς Βανάνας

517. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Προφήτην:

1, Νῆσος αὐτόνομος· 2, Εὐαγγελιστής· 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 4, Ποτόν· 5, Κόσμημα· 6, Ἤπειρος· 7, Πόλις τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερινοῦ Ρέμβασμοῦ

518. Ἐλλιποσύμφωνον.

οει-αι-οέ-αε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐτονόμου

519. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

* (ἄρθρον) ε3 (μετοχὴ) ω2 (μέλος τοῦ σώματος) α6 (ἀπαρέμφατον) α6 (προστακτική.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποντιάδος Αὔρας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

382. Πυρεῖον (πῦρ, ἴον.)—383. Λύκαινα-δαίνα. — 384. Χαλινός-λιγανός. — 385. Ἀστυνόμος (Ἄστυ, νόμος.)

386. ΔΕΥ-ΚΑ-ΛΙ-ΩΝ
ΚΑ-ΛΑ-ΜΟΣ
ΑΙ-ΜΟΣ
ΩΝ

387—389. 1. *Ἄγιος*, ἅγιον, ἅπιον, πῖον, Ἴος, Ἴος, ἴσος, ὅσος, ὅσιος. 2, *Σκότος*, κότος, κόπος, κόπου, ὅπου, ποῦ, ποῦς, κῶς, φῶς. 3. *Χαρά*, παρά, πυρά, Πύρρα, λύρα, λύρας, λύπας, λύπης. *Λύπη*.—390—393. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΓΑ: *Γάνος*, *Γαλλία*, *ἀγαθός*, *γασέῆρ*, *Παγασαί*, *Γάζα*.—396. ΚΘΚΡΟΨ (ΣυΚέα, ἸαπΕτός, λύΚος, ΚύΡος, Ἡσιόδος, ὀΨέ.)—397. Φοβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι.—398. *Πὰν μέτρον ἄριστον* (π-αν μὲ τρ-ον-αρ εἰς τον)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἐναν ἀπὸ τοὺς δύο, *Γλυκεῖα Ἑλλάς*· τόσον πρᾶγμα δὲν ἐννόησες;—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*. *(Ϛ'—176)*

Ἐπιφυλάττομαι νὰ σᾶς τὸ φανερώσω προσωπικῶς, φίλε *Βωμὲ τῆς Ἐλευθερίας*.—*Ἐαρινὴ Ἑσπέρα*. *(Ϛ'—177)*

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ εὐγενεῖς συγχαρέντας μα. Ἀντισυγχαίρομαι ἀγαπημένῃ *Ἑλληνικῇ Τριήρει* καὶ τῆς εὔχομαι νέχῃ γειὰ στὰ ξένα ποῦ πάει νὰ χρησιμεύσῃ πνευματικὴ λαμπάδα στὰ ξενιτεμένα Ἑλληνόπουλα.—Πρόεδρος «Ἠοῦς». *(Ϛ'—178)*

Ἐλάβες, Ἕνα, κάρταν μας μὲ νέον τίτλον σου;—Μαρίκα, Φιφῆ. *(Ϛ'—179)*

Τῇ ἑορταζούσῃ δραστηριοτάτῃ ἀντιπροέδρῳ ἡμῶν προσφέρει ἡ «Ἠὼς» ἀνθοδέσμην πλήρη τῶν ἐγκαρδιωτέρων εὐχῶν της. *(Ϛ'—180)*

Ὁ *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* συγχαίρει *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* ἐπὶ θριαμβευτικῇ βραβεύσει. *(Ϛ'—181)*

Ἀναχωρῶν ἐκ Δυρραχίου εἰς Ἰωάννινα πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν μου, χαιρετῶ ὁλομέλειαν συνδρομητῶν. *Ἀμίμητος Καραγκιόζης*. *(Ϛ'—182)*

Ἡ εὐτυχία μὲ λούλουδα τὸ δρόμο σου νὰ ραίνῃ, στὴν ἑορτή σου εὔχομαι, δούκισσα λατρεμένη.—*Ἀφρόκριμο*. *(Ϛ'—183)*

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια, *Πρίγκιψ Σμάραγδε*, διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἐξαδέλφης σου.—*Γαλαξίας*. *(Ϛ'—184)*

Ἐπὶ τῇ βραβεύσει του, ὦ *Δούκισσά* μας, δέξου τὰ ἐλόθερμά μας συγχαρητήρια. —Σύλλογος «Ἠώς». *(Ϛ'—185)*

Ἀντασταζόμενος φίλτατον *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, εὐχαριστῶ διὰ τὰς πλείστας φιλικὰς ἐνδείξεις του. — *Δαφνοστεφὴς Ἑλλάς*. *(Ϛ'—186)*

Εὐχαριστοῦντες *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, πληροφοροῦμεν αὐτοὺς ὅτι αἱ ἐντυπώσεις μας ἐκ τοῦ *Φαιδροῦ* ταξειδίου ὑπῆρξαν ἄριστοι. (Ἴδιως ἡ τραγικὴ γνωριμία μας καὶ τὸ *καπέλλο* τοῦ Κυρίου Προέδρου μᾶς ἐνθουσίασαν). *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας*, *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν*, *Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου*, *Ξανθὸ Διαβολάκι*. *(Ϛ'—187)*

Τὸ Κράτος τῆς Φαιδρότητος συγχαίρει τὸ ἀγαπητόν του *Ἐθνικὸν Ὄνειρον* διὰ τὸ βραβεῖον του. *(Ϛ'—188)*

Τυπογραφεῖον Π. Δ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 3.—Στοὰ Πάππου.